

REISVERSLAG

HERFSTREIS 2022

Het is half september en wij, Paul Versloot en Marina Molenaars, reizen naar Kroatië waar wij maandag 19 oktober gepland hebben om met onze predikant René voedselpakketten bij onze ouderen te brengen.

Tijdens onze reis ontvangen we filmpjes van René waarop we zien dat de rivier achter zijn huis buiten zijn oevers treedt. We spreken af om niet naar ons hotel te rijden, maar door te rijden naar René om daar onze handen uit de mouwen te steken. Doch het weer wordt steeds slechter en de situatie op de weg steeds beroerder. We zijn opgelucht als we heelhuids het hotel bereikt hebben. We besluiten veilig in ons hotel te blijven.

René stuurt ons zondags nog een filmpje waarop te zien is dat de overstroming van de rivier achter zijn huis gestopt is bij het kruisbeeld dat hij in zijn tuin heeft staan. Wij zijn zeer dankbaar dat hier iedereen in het dorp behoed wordt voor wateroverlast in de woningen.

Wij halen Robin Hillebrand op van het station in Karlovac. Humaned wil graag verjongen in de organisatie en heeft in Robin een jongeman gevonden die zich in wil zetten voor de stichting. Het heeft als jongeman zo'n indruk op hem gemaakt dat bij het overlijden van zijn oma haar kleding en schoenen weer zo'n goeie bestemming kregen via Humaned, dat hij zich in wil zetten voor onze stichting. Robin reist met een interrail-kaart door de Balkan en grijpt zijn kans om een paar dagen met ons de eenzame arme oudjes te bezoeken.

Nadat we Robin hebben opgehaald van het station in Karlovac gaan we met z'n drieën naar René voor een kennismaking en wij lopen direct naar de rivier die bijna het 'Huis van Gebed' heeft bereikt. Dit is het huis waar wij met Pasen nog geslapen hebben. We zijn allen onder de indruk van de hoogte van het water en de snelheid waarmee het water aan ons voorbij stroomt. De natuur is veel sterker dan de mens.

Op maandag gaan we met 9 voedselpakketten die we gekocht hebben op pad. Bij de bakker halen we nog 9 broden en gaan op weg naar Popusko. René heeft een 4 wheel-drive auto, waarmee we over de onverharde wegen bij de mensen kunnen komen. We zitten tegen de Bosnische grens aan, waar de politie ons in de gaten houdt. Wij zijn hier inmiddels wel aan gewend.

De blijdschap van de oudjes is groot als zij onze gezichten zien. Wij brengen eten voor hen mee waar zo'n grote behoefte aan is en een warme winterjas en altijd ondergoed. De man die twee jaar geleden nog niet eens zijn deur voor ons durfde te openen is nu echt blij met ons bezoek. Hij probeert wat met me te praten. Wat ben ik blij met deze stappen die we bereikt hebben.

De foto's met deze man stuur ik met veel warmte in mijn hart door naar de Humaned-ters die thuis zitten te wachten op onze berichten.

Voor Robin is deze dag een belevenis. Wie woont er in Nederland nog zo beroerd? Iedereen heeft stromend water en licht. De mensen die wij bezoeken hebben dat niet. Een keukentafel en stoel, oven en bed, dat is alles wat er in een woning staat. De rest van de woning is kippenhok waar de eitjes liggen die gegeten kunnen worden. Buiten op het erf is de groentetuin die perfect onderhouden wordt. Iedereen is zelfvoorzienend die wij bezoeken. Voor Robin is het schokkend dat er een levenslange verzameling huisvuil achter de huizen ligt van de mensen. Tsja, er is hier geen vuilnisophaal. Kortom de humanitaire bezoeken die we doen zijn zo leerzaam voor jonge mensen.

Dinsdag doen we 5 bezoeken in Krnjac. We zijn blij dat Anka uit het ziekenhuis is en de schaapsherder thuis is om ons met dankbaarheid te verwelkomen. Hij zorgt goed voor zijn buurvrouw Desa, die braaf haar knieondersteuning draagt die we voor haar op advies van een fysiotherapeut in Purmerend hebben aangeschaft. Beiden komen met een zak witte bonen die ze ons graag willen schenken. De arme die met ons wil delen geeft ons echt rijkdom. Ik sta nu al te popelen om met deze bonen een mooie maaltijd thuis te maken.

Robin zetten we woensdag weer op de trein in Zagreb. Hij is ons dankbaar dat we hem een verrijking van zijn levenservaringen hebben geschonken. Tsja, deze levenservaring zouden we nog velen toewensen, toch ?!

Ik vraag aan onze predikant Nenad, of hij deze hulpvraag op zich wil nemen. Wij zorgen voor de financiën, zodat Nenad elke maand deze mensen kan voorzien van een voedselpakket. Het is nu aan hem om dit onbekende adres te bezoeken. Ik vraag hem een foto te maken van de vrouw, zodat we per post een doos met kleding en linnengoed kunnen verzorgen.

Donderdag reizen we met 5 voedselpakketten met predikant Nenad naar Jarusje in de bergen van de Zumbarak. We hebben deze voedselpakketten samengesteld bij de Lidl in Samobor. Helaas kunnen we door de schaarste geen suiker meer krijgen.

Vlak bij Jarusja is een natuurgebied waar we inrijden om een prachtig uitzicht te hebben van de Zumbarak. Bijzonder, dat we in de 10 jaar dat we hier komen hier nog nooit een kijkje hebben genomen.

In de plaats waar we naartoe rijden woont een echtpaar dat pas voor de tweede maal van ons een voedselpakket krijgt. Zij wil direct wat terugschenken en geeft ons een warme maaltijd met aardappels, uien en kaantjes. Lief dat zij direct wil delen. Ze neemt ons mee naar haar voorraad hout, wat er geweldig uitziet voor de winter. Fluisterend vraagt ze aan ons, of we ook eten mee willen brengen voor een hele arme vrouw in het dorp.

We halen Zorica, de vrouw van Nenad, op om met elkaar de dag af te sluiten met een gezonde maaltijd.

Vrijdag is onze laatste bezoekdag. Met René gaan we op pad en bezoeken mensen die zo triest zijn dat ik er niet al teveel foto's van wil maken. Het gaat om een positieve vrouw die haar man verzorgt die stervende is. Het enige wat dit echtpaar heeft is een knappe keuken en eettafel, verzorgd door de broer van de vrouw die in Duitsland met hard werken geld verdient heeft om dit te regelen voor zijn zus. Ik ervaar wat een comfort zo'n knappe keuken geeft in zo'n schrijnende situatie. De vrouw is zo blij met alles wat we meebrengen voor haar. De stervende man heeft nog één wens: buiten zitten. Ik geef hem een warme winterjas. Ik weet niet of hij deze ooit nog zal dragen.

Wat zijn wij toch persoonlijk bezig in onze hulpverlening. Dit worden we ons bij deze reis erg bewust. De mensen wachten op onze hulp en sommigen van hen kennen ons ook al bijna 10 jaar. De reis naar Kroatië breekt ons af en toe wel op. Maar we weten ook dat er op ons gewacht wordt en dat schept verplichtingen. Wat te denken van de Kerst?

Dank aan onze sponsors die ervoor gezorgd hebben dat de mensen eten van ons hebben gekregen en sommigen zelfs voorzien zijn van hout om te stoken voor de winter. Noden zijn opgelost en verstandelijk gehandicapten zijn voorzien van een kerstattentie. Dank aan allen die deze reis mogelijk hebben gemaakt.

Lieve groet van Paul en Marina

